

Επιστροφή στην ενότητα περί "θεών"

**Οι θεοί των
ειδωλολατρών είναι
ξεπεσμένοι άγγελοι**

Το αστείο της υπόθεσης, είναι όταν εμείς οι Χριστιανοί, προσπαθούμε να πείσουμε τους περισσότερους Νεοειδωολάτρες, ότι οι "θεοί" τους... υπάρχουν!!! Όταν προσπαθούμε να τους πείσουμε, ότι οι "θεοί" τους δεν είναι απλά σύμβολα και μύθοι, αλλά αληθινά ΥΠΑΡΚΤΑ πρόσωπα!!!

Οι θεοί του Δωδεκαθέου ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΝΥΠΑΡΚΤΟΙ. Και ούτε ήταν χαζοί οι αρχαίοι μας πρόγονοι, να πιστεύουν στην ύπαρξη τέτοιων θεών αν δεν υπήρχαν πράγματι. Μιλούσαν για πράγματα που ΓΝΩΡΙΖΑΝ.

Ο γνωστός εχθρός του Χριστιανισμού ο Κέλσος, γράφει ότι στην εποχή του υπήρχαν τοποθεσίες, όπου μπορούσε ο καθένας να συναντήσει θεούς και να τους δει, και να τους ψηλαφίσει. Μιλάει επίσης για κάτι παρόμοιο που συνέβαινε τότε στην Αίγυπτο, με Αιγυπτιακές θεότητες.

Ας δούμε ένα παράδειγμα από τον Κέλσο, που το αναφέρει στο κεφάλαιό του: «Η παραχάραξη της Ελληνικής Φιλοσοφίας από τους Χριστιανούς» (159.1) στο έργο του Κατά Χριστιανών. Εκεί, θέλοντας να αποδείξει ότι από τον Ύψιστο Δημιουργό Θεό έχει δοθεί σε μικρότερους θεούς η εξουσία σε κάθε πράγμα, γράφει τα εξής για την πίστη των Αιγυπτίων της εποχής του:

«Όσο για το ότι έχει ανατεθεί σε κάποιον η εξουσία μέχρι και για το πιο μικρό πράγμα που υπάρχει πάνω στη γη, θα μπορούσε κανείς να πάρει μια ιδέα από τα λεγόμενα των Αιγυπτίων: ότι δηλαδή, αφού διαιρέθηκε το ανθρώπινο σώμα από τριάντα έξι δαίμονες ή ουράνιες θεότητες (μερικοί μιλούν για πολύ περισσότερους) σε ισόποσα μέρη, τάχθηκε να ορίζει ο καθένας το δικό του μέρος. Οι θεοί αυτοί είναι γνωστοί με τα ονόματα που έχουν πάρει από την ντόπια διάλεκτο, όπως λόγου χάρη Χνουμήν, Χναχουμήν, Κνατ, Σικάτ, Βίου, Ερού, Ερεβίου, Ραμανόρ και Ρειανοόρ και

όσα άλλα ονόματα χρησιμοποιούν στη γλώσσα τους και καλώντας αυτούς θεραπεύουν τις παθήσεις των μερών του σώματος. Τι εμποδίζει λοιπόν να τους τιμά κανείς και αυτούς και άλλους ακόμα, αν προτιμά την υγεία από την αρρώστια, την ευτυχία από τη δυστυχία, και το να ζει όσο γίνεται πιο μακριά από βασανιστήρια και τιμωρίες;»

Εδώ οι Νεοπαγανιστές, θα μας πουν βέβαια, ότι τη λέξη: «δαίμονες» διαφορετικά την εννοούσαν οι αρχαίοι Έλληνες από τους Χριστιανούς, και ότι θα μπορούσε να σημαίνει και κάποια καλή θεότητα. Και βεβαίως έτσι το εννοούσαν τότε. Όμως για προσέξτε τι άλλο γράφει στη συνέχεια ο Κέλσος:

«... θέλει όμως προσοχή, αν πρόκειται κάποιος να συναναστραφεί αυτές τις θεότητες, να μη γίνει ένα με τη λατρεία τους και, αγαπώντας υπερβολικά το σώμα, απομακρυνθεί από τα ύψιστα αγαθά και τα λησμονήσει. Πρέπει, άλλο τόσο, να πιστεύει τους σοφούς άνδρες που λένε ότι **οι περισσότερες επίγειες θεότητες, έτσι όπως είναι μπλεγμένες στον κόσμο των φθαρτών και καθηλωμένες με το αίμα και την κνίσσα και τα άσματα και άλλα παρόμοια**, δεν μπορούν να προσφέρουν τίποτα περισσότερο από το να θεραπεύσουν ένα κορμί ή προφητεύσουν το μέλλον ενός ανθρώπου ή μιας πόλης και να κάνουν ό,τι άλλο ξέρουν ή μπορούν, σχετικό με πράξεις θνητές. Καλό λοιπόν είναι να τιμούμε αυτές τις θεότητες στο βαθμό που μας συμφέρει· γιατί ο ορθός λόγος δεν υπαγορεύει ότι κάτι τέτοιο είναι ούτως ή άλλως υποχρεωτικό. Και πιο σωστό είναι να θεωρήσουμε ότι οι θεότητες δεν χρειάζονται τίποτα και δεν έχουν την ανάγκη κανενός· απλώς χαίρονται με τους ανθρώπους που τους δείχνουν ευσέβεια. Τον (ύψιστο) θεό όμως δεν πρέπει να τον εγκαταλείψουμε ούτε μέρα ούτε νύχτα, ούτε όταν βρισκόμαστε με άλλους ούτε σαν είμαστε μόνοι· και με λόγια και με έργα, αλλά και χωρίς αυτά, η ψυχή μας ας τείνει πάντα προς τον θεό»

Παρατηρούμε εδώ, ότι ο Κέλσος περιγράφει ΣΑΦΕΣΤΑΤΑ αυτές τις θεότητες, με την έννοια των δαιμόνων όπως τους εννοούν οι Χριστιανοί (!!!) Έχει ο ίδιος παρατηρήσει, και τονίζει, ότι πρόκειται για ΞΕΠΕΣΜΕΝΕΣ οντότητες, που προσκολλώνται στα υλικά και [το αίμα](#) και τις διασκεδάσεις, και είναι μάλιστα και ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΕΣ για όποιον δεν προσέξει. Και μάλιστα, είναι πολύ ενδιαφέρον ότι όπως είπε στο προηγούμενο απόσπασμα, αυτοί ΜΠΑΙΝΟΥΝ ΣΕ ΣΩΜΑΤΑ, κάτι που εμείς το λέμε: "**Δαιμονοκαταληψία**".

Εδώ, αποδεικνύονται ΑΠΟ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΔΩΔΕΚΑΘΕΪΣΤΙΚΗ ΠΗΓΗ τα όσα διδάσκουν οι Χριστιανοί για τους θεούς των εθνών.

Ας πάμε τώρα στον αρχαίο Δωδεκαθεϊστή μάγο, τον μετέπειτα Χριστιανό Άγιο Κυπριανό, να δούμε τη μαρτυρία του για τους θεούς του Ολύμπου,

όπως τα μεταφράζει το βιβλίο: «Η ψυχή μετά τον θάνατο» του π. Σεραφείμ Ρόουζ, από τη ζωή του αγίου στο περιοδικό «The Orthodox World», 1976, No 70 σελ. 136-138:

«Στο όρος Ολυμπος ο Κυπριανός μελέτησε όλων των ειδών τις διαβολικές τέχνες: κατάφερε να πραγματοποιεί δαιμονικές μεταμορφώσεις, έμαθε πώς να μεταβάλλει τη φύση του αέρα... Στον τόπο αυτό είδε μία λεγεώνα αμέτρητων δαιμόνων, με τον πρίγκηπα του σκότους επικεφαλής τους. Κάποιοι από τους δαίμονες στέκονταν μπροστά του, άλλοι τον υπηρετούσαν, άλλοι τον υμνούσαν με δυνατές κραυγές, και κάποιοι άλλοι αποστέλλονταν στον κόσμο για να διαφθείρουν τους ανθρώπους. Είδε επίσης τους παγανιστικούς θεούς και θεές με τις ψεύτικες μορφές τους... Έτσι τελικά έγινε μάγος, καταστροφέας των ψυχών, πολύ στενός και πιστός δούλος του πρίγκηπα του άδη, με τον οποίο συνομιλούσε πρόσωπο με πρόσωπο, και δεχόταν μεγάλες τιμές από αυτόν, σύμφωνα με δική του μαρτυρία. «Πιστέψτε με», είπε, «είδα αυτόν τον ίδιο τον πρίγκηπα του σκότους... Μου υποσχέθηκε ότι θα με κάνει κι εμένα πρίγκηπα μετά την αναχώρησή μου από το σώμα, και ότι θα με βοηθά σε οτιδήποτε χρειαστώ κατά τη διάρκεια της επίγειας ζωής μου... Παραδόθηκα ολοκληρωτικά στην υπηρεσία του εκείνον τον καιρό, υπακούοντας σε κάθε του εντολή».

«Οι θεοί», σαφώς είναι κατά τους Εθνικούς, οι ενδοσυμπαντικές εκείνες οντότητες που (όπως είδαμε και στον Κέλσο) δεν είναι ούτε άναρχοι, ούτε παντοδύναμοι, αλλά βρίσκονται σε διαφορετική μορφή ύπαρξης από τον άνθρωπο. Και **έτσι περιγράφουν ΚΑΙ ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΤΟΥΣ ΑΓΓΕΛΟΥΣ**. Η βασική διαφορά είναι ότι οι Χριστιανοί θεωρούν ότι η λατρεία πρέπει να αποδίδεται ΜΟΝΟ στον Εξωσυμπαντικό Θεό πλάστη του σύμπαντος, ενώ οι Εθνικοί, ότι μπορούμε να λατρεύουμε και αυτές τις οντότητες, τους αγγέλους (καθ' ημάς). Και **όπως οι αρχαίοι Έλληνες πίστευαν σε καλούς και κακούς «θεούς», οι Χριστιανοί πιστεύουν σε καλούς και κακούς αγγέλους (δαίμονες)**. Άρα, αυτό που κάνει τη βασική διαφορά μας, είναι ΤΟ ΑΝ ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ.

Οι αρχαίοι Δωδεκαθεϊστές, πίστευαν ότι οι δαίμονες μπορούσαν να λατρεύονται, μια και επιθυμούν κάτι τέτοιο, και το θεωρούσαν αυτό οι αρχαίοι ως «υποχρέωση» των ανθρώπων προς αυτούς. Ας δούμε τι λέει γι' αυτό ο Κέλσος (στο 157.2, 157.3):

«Αξίζει λοιπόν να πειστούν ότι οι άνθρωποι έχουν παραδοθεί σε κάποιους που διευθύνουν το δεσμωτήριο αυτό· και όχι να κακολογούν αυτές τις θεότητες που βρίσκονται στη γη. Και εντελώς μάταια να προσφέρουν το κορμί τους στα βασανιστήρια και στους ξυλοδαρμούς, δείχνοντας πόσο δεν

αγαπούν τη ζωή [το μη φιλοζωεῖν]46 —θαρρείς κι είναι κακοποιοί που ακριβώς επειδή είναι ένοχοι ληστείας δέχονται τα πάθη τους αδιαμαρτύρητα.

Ένα από τα δύο επιτάσσει η λογική: αν απαξιούν να τιμούν τα κοινά έθιμα και εκείνους που έχουν την εποπτεία τους, τότε ας μην ωριμάζουν για να γίνουν άντρες, ας μη νυμφεύονται και ας μη κάνουν παιδιά, ας μη κάνουν τίποτα στη ζωή, μόνο να σηκωθούν να φύγουν όλοι μαζί χωρίς να αφήσουν ούτε έναν απόγονο, μέχρι να αφανιστεί τελείως το γένος τους από τη γη· αν όμως είναι να κάνουν οικογένεια και παιδιά, να γεύονται τους καρπούς και να μετέχουν σε ό,τι προσφέρει η ζωή και να υπομένουν τις δυστυχίες που τους επιφυλάσσει -γιατί είναι φυσικό όλοι οι άνθρωποι να περνούν δυστυχίες· το κακό είναι μια αναγκαιότητα και άλλη πατρίδα δεν έχει-, τότε θα πρέπει να αποδίδουν τις προσήκουσες τιμές σε κείνους που τα 'χουν όλα αυτά υπό την προστασία τους, και να κάνουν τα πρόποντα στη ζωή αυτή μέχρι να απαλλαγούν από τα δεσμά της, για να μη φανούν αχάριστοι απέναντι τους. Στο κάτω κάτω είναι άδικο να απολαμβάνεις τα αγαθά τους χωρίς να τους πληρώνεις τίποτα».

Με άλλα λόγια, λέει εδώ ο Κέλσος: «Γιατί αντί να τιμήσετε εσείς οι Χριστιανοί τους θεούς, για τη ζωή που απολαμβάνετε, προτιμάτε να σας βασανίζουν στους διωγμούς και να σας σκοτώνουν;» Τότε βλέπεις, οι Χριστιανοί διώκονταν, και οι Αυτοκράτορες έβρισκαν σε αυτό «άλοθι» για το διωγμό τους, προκειμένου να διατηρήσουν ενιαία την αυτοκρατορία τους, χωρίς πρόσμιξη ξένης θρησκείας. Και ο Κέλσος με τα λόγια του αυτά, είναι ένας εξωχριστιανικός μάρτυρας των διωγμών των Χριστιανών!

Άρα λοιπόν, η βασική διαφορά είναι, κατά πόσον θα έπρεπε να λατρεύονται οι άγγελοι, (γιατί περί αυτών πρόκειται), έστω οι καλοί, γιατί οι αρχαίοι Έλληνες λάτρευαν και κακές θεότητες, όπως ο Άρης και ο Κρόνος, ή θεότητες, που ενώ τις έλεγαν καλές, αυτές απαιτούσαν αίμα και βασανιστήρια ανθρώπων, ή εξαπατούσαν και ήταν βουτηγμένες στα πάθη.

Με λίγα λόγια, **οι Χριστιανοί πίστευαν, ότι η συγκεκριμένη ομάδα αγγέλων, τους οποίους ονόμαζαν «δαίμονες», είχαν εκπέσει του λειτουργήματός τους, να έχουν την ευθύνη των ανθρώπων, και έτσι δεν τους οφείλουμε τιμή.** Ενώ οι αρχαίοι Έλληνες, ότι οι "θεοί" (οι άγγελοι), τη διατηρούσαν αυτή την ευθύνη, και έτσι είχαν και απαίτηση να τους τιμούμε γι' αυτό.

Οι Χριστιανοί σαφώς πίστευαν όμως ότι υπήρχαν ακόμα άγγελοι με αυτή την ιδιότητα, αλλά όχι όλοι. Πίστευαν ότι αυτοί που είχαν εκπέσει, έφερναν εμπόδια στο έργο των αγίων αγγέλων του Θεού, και έτσι όχι μόνο άξιοι τιμής δεν ήταν, αλλά ήταν και υπεύθυνοι για την κατάντια

του ανθρώπου. Και παράδειγμα αυτής της πίστης των Χριστιανών, μπορούμε να δούμε στον Δανιήλ 10/ι' 12-13, 20-21, όπου αναφέρεται σαφώς ότι ο άγγελος που έφερε την προφητεία του Δανιήλ, χρειάστηκε να παλέψει 21 ημέρες με τον «άρχοντα της Περσίας», και μόνο με τη βοήθεια του αρχαγγέλου Μιχαήλ μπόρεσε να περάσει. Και φεύγοντας, δήλωσε ότι είχε να αντιμετωπίσει τους «άρχοντες της Περσίας και της Ελλάδος».

Αυτό το τμήμα του Δανιήλ, είναι αποκαλυπτικό του τι συνέβαινε. Είχαμε δύο ομάδες αγγέλων. Η μία, αποτελείτο από τους θεούς των Εθνών, (Ολυμπίους, Περσικούς, Αιγυπτιακούς, Ινδικούς, κλπ), και η άλλη από αγγέλους του Θεού. Οι Χριστιανοί λοιπόν, αρνούνται όχι μόνο να λατρέψουν οποιονδήποτε άγγελο, αλλά και να τιμήσουν έστω τους δαίμονες, (ενώ βεβαίως τιμούσαν αλλά δεν λάτρευαν τους αγγέλους του Θεού). Και αυτό ήταν στο οποίο διαφωνούσαν με τους Εθνικούς ως προς τους θεούς.

Οι Χριστιανοί λοιπόν, δεν αρνούνται ότι πράγματι κάποτε οι δαίμονες είχαν μια τέτοια λειτουργία στον κόσμο, σαν αυτή που λέει ο Κέλσος. Αλλά πίστευαν ότι την εξουσία αυτή την έχασαν όταν αποστάτησαν στον Θεό και έγιναν δαίμονες. Γι' αυτό αρνούνται να τους τιμήσουν. Οι αρχαίοι Δωδεκαθεϊστές πάλι, αυτή την πτώση δεν τη γνώριζαν, και συνέχιζαν να τους τιμούν, και θύμωναν που οι Χριστιανοί δεν τους τιμούσαν. Φυσικά τα όσα γράφει ο Κέλσος για «ξεπεσμένους θεούς» που είδαμε στο προηγούμενο μήνυμα, και όσα είδαμε για την απάτη των δήθεν θεών, και όσα μας δηλώνει η αρχαία Ελληνική μυθολογία για τους θεούς, τους γεμάτους πάθη, μίση και καυγάδες, δείχνουν ότι οι Χριστιανοί τελικά είχαν δίκιο όταν μιλούσαν για αγγέλους που έχασαν την αγιότητά τους.

Ακόμα και τους δαίμονες που «βοήθησαν» να σταυρωθεί ο Χριστός, η Αγία Γραφή συνεχίζει να τους αποκαλεί με τα ονόματα εξουσίας τους: «Επειδή δεν είναι η δική μας πάλη ενάντια σε αίμα και σάρκα, αλλά προς τις Αρχές, προς τις Εξουσίες, προς τους Κοσμοκράτορες του σκότους αυτού, προς τα Πνευματικά της πονηρίας στον ουρανόν» (Εφεσίους 6/ς' 12). «Τις Αρχές και τις Εξουσίες έσυρε νικημένες με το θρίαμβό του στο σταυρό» ο Χριστός (Κολοσσαείς 2/β' 15).

Σήμερα, 2000 χρόνια μετά τον Χριστό, κάποιοι άνθρωποι, εξακολουθούν να μη δίνουν προσοχή στις προειδοποιήσεις των Χριστιανών, ότι κάποιοι άγγελοι ξέπεσαν, και προσπαθούν να περάσουν ως "θεοί". Εξακολουθούν να λατρεύουν κτιστές θεότητες, αντί να αποδώσουν τη λατρεία τους στον μόνο άξιο να τη δεχθεί, τον Δημιουργό του σύμπαντος. Οι άνθρωποι αυτοί, εξακολουθούν να γίνονται δούλοι αυτών των πεσμένων αγγέλων, και μάλιστα καταλαμβάνονται από αυτούς σε τέτοιο βαθμό, που μισούν ακόμα και τον Σωτήρα του κόσμου τον Ιησού Χριστό, που πέθανε για την

ελευθερία τους.

Η δική μας ευχή προς όλους αυτούς, είναι να αντιληφθούν την πραγματικότητα έγκαιρα, προτού ο θάνατος τους φέρει, κάτω από τη φρικτή εξουσία των "θεών" που επέλεξαν.

N. M.

Δημιουργία αρχείου: 12-1-2005.

Τελευταία ενημέρωση: 12-1-2005.

ΕΠΑΝΩ